

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 02/97/ສພຊ

ວັນທີ 12/4/1997

**ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍໄຟຟ້າ**

**ໝວດທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ**

ມາດຕາ 1 : ໜ້າທີ່ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍໄຟຟ້າ.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍໄຟຟ້າ ມີໜ້າທີ່ກຳນົດລະບອບການຄຸ້ມຄອງ, ການຜະລິດ, ການສົ່ງ, ການຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າ ລວມທັງການລົງອອກ ແລະ ນຳໄຟຟ້າເຂົ້າດ້ວຍການນຳໃຊ້ທ່າແຮງ ຂອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ທີ່ມີປະສິດຕິຜົນສູງ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດແຜນ ການພັດທະນາເສດຖະກິດສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ແລະ ປົວແປງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ.

ມາດຕາ 2 : ໄຟຟ້າ.

ໄຟຟ້າ ແມ່ນພະລັງງານຊະນິດໜຶ່ງ ທີ່ປະກອບດ້ວຍ ກຳລັງໄຟຟ້າ, ກະແສໄຟຟ້າ, ແຮງດັນໄຟຟ້າ ແລະ ພະລັງງານໄຟຟ້າ ຊຶ່ງຜະລິດໂດຍແຫຼ່ງວັດຖຸພະລັງໄຟຟ້າ : ພະລັງນ້ຳ, ພະລັງລົມ, ພະລັງແສງແດດ, ນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ ແລະ ຖ່ານຫີນ. ສຳຫຼັບພະລັງງານໄຟຟ້າ ຈາກແຫຼ່ງອື່ນໆນັ້ນ ບໍ່ຈັດເຂົ້າໃນກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 3 : ກຳມະສິດກ່ຽວກັບແຫຼ່ງວັດຖຸພະລັງໄຟຟ້າ.

ແຫຼ່ງວັດຖຸພະລັງໄຟຟ້າໃນທົ່ວ ສປປ ລາວ ແມ່ນກຳມະສິດຂອງວົງຄະນະຍາດແຫ່ງຊາດ ໂດຍແມ່ນລັດ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສາ, ນຳໃຊ້ຢ່າງປະຫຍັດ, ຍາວນານ ແລະ ມີປະສິດຕິຜົນ.

ມາດຕາ 4 : ການສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແລະ ການພັດທະນາພະລັງງານໄຟຟ້າ.

ລັດ ສິ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ໃຫ້ລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ ການຜະລິດໄຟຟ້າ ເພື່ອຕອບສະໜອງ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດລວມທັງການພັດທະນາ ໄຟຟ້າ ເພື່ອຜະລິດເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກ.

ມາດຕາ 5 : ການປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ.

ລັດ ປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ລົງທຶນໃສ່ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ແລະ ຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 6 : ການປົກປ້ອງກຳລັງແວດລ້ອມ.

ການນຳເນີນ ທຸລະກິດໄຟຟ້າ ເລີ່ມແຕ່ການສຳຫຼວດ, ການຕົກລົງຂະໜາດ ໄປເຖິງການກຳສ້າງ ແລະ ການຂະຫຍາຍໄຟຟ້າ ຕ້ອງຮັບປະກັນປະສິດທິຜົນເສດຖະກິດ ທັງປະເມີນຜົນ ກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະ ຊາດ, ລະບົບນິເວດວິທະຍຸ, ຈຳກັດຜົນກະທົບຕໍ່ສັງຄົມ ແລະ ບ່ອນລີ້ຊ່ອນຂອງສັດປ່າ

ມາດຕາ 7 : ການຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ.

ລັດ ເປີດກວ້າງ ການຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ ກ່ຽວກັບການຜະລິດ, ການຈຳໜ່າຍ, ການສົ່ງອອກ, ການນຳເຂົ້າ ແລະ ການພັດທະນາກິດຈະການໄຟຟ້າ ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມ ແລະ ການຄຸ້ມ ຄອງການລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

ໝວດທີ II

ກິດຈະການໄຟຟ້າ.

ມາດຕາ 8 : ກິດຈະການໄຟຟ້າ.

ກິດຈະການໄຟຟ້າແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວກ່ຽວກັບການສຳຫຼວດ, ເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ການອອກແບບ, ການກຳສ້າງຕິດຕັ້ງ, ການຜະລິດ, ການສົ່ງ, ການຈຳໜ່າຍ, ການສົ່ງອອກ, ການນຳເຂົ້າ, ການພັດທະນາ ແລະ ການບໍລິການອື່ນໆ ກ່ຽວກັບໄຟຟ້າ.

ມາດຕາ 9 : ຂະໜາດວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ.

ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ຢູ່ ສປປ ລາວ ແບ່ງອອກເປັນສີ່ຂະໜາດ ດັ່ງນີ້:

1. ໄຟຟ້າ ທີ່ມີກຳລັງຕິດຕັ້ງຂະໜາດ ສູງກວ່າ ຫ້າສິບພັນ ກິໂລວັດ ຂຶ້ນໄປ ໂດຍແມ່ນລັດຖະບານ ສະເໜີໃຫ້ສະພາແຫ່ງຊາດເປັນຜູ້ຕົກລົງອະນຸມັດ;
2. ໄຟຟ້າ ທີ່ມີກຳລັງຕິດຕັ້ງ ຂະໜາດສູງກວ່າ ສອງພັນ ຫາ ຫ້າສິບພັນ ກິໂລວັດ ໂດຍແມ່ນລັດຖະ ບານເປັນຜູ້ຕົກລົງອະນຸມັດ;

3. ໄຟຟ້າ ທີ່ມີກຳລັງຕິດຕັ້ງຂະໜາດສູງກວ່າ ໜຶ່ງຮ້ອຍ ກິໂລວັດ ຫາ ສອງພັນ ກິໂລວັດ ແມ່ນອຳນາດການປົກຄອງແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ເປັນຜູ້ຕົກລົງຕາມການເຫັນດີ ຂອງກະຊວງອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ;

4. ໄຟຟ້າ ທີ່ມີກຳລັງຕິດຕັ້ງຂະໜາດ ຕໍ່າກວ່າ ໜຶ່ງຮ້ອຍ ກິໂລວັດ ລົງມາ ແມ່ນອຳນາດການປົກຄອງເປັນຜູ້ຕົກລົງຕາມຄວາມເຫັນດີຂອງແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ.

ຫມວດທີ III

ການສຳປະທານ ກິດຈະການໄຟຟ້າ

ມາດຕາ 10 : ການລົງທຶນໃສ່ ກິດຈະການໄຟຟ້າ.

ລັດສິ່ງເສີມການລົງທຶນໃສ່ກິດຈະການໄຟຟ້າ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ພະລັງໄຟຟ້ານຳຕົກ ເພື່ອນຳໃຊ້ແຫຼ່ງນຳຕ່າງໆທີ່ເປັນທ່າແຮງຂອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ.

ການລົງທຶນໃສ່ກິດຈະການໄຟຟ້າ ອາດຈະດຳເນີນດ້ວຍຫລາຍປະເພດວິສາຫະກິດດັ່ງນີ້:

1. ລັດລົງທຶນແຕ່ຜູ້ດຽວ;
2. ລັດລົງທຶນກັບພາກສ່ວນອື່ນຢູ່ພາຍໃນ ຫລື ຕ່າງປະເທດ;
3. ຜູ້ລົງທຶນລວມໝູ່ ຫລື ເອກະຊົນ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ;

ວິສາຫະກິດກ່ຽວກັບກິດຈະການໄຟຟ້າອາດຈະດຳເນີນດ້ວຍຮູບການດັ່ງນີ້:

1. ກໍ່ສ້າງ, ດຳເນີນງານ ແລະ ມອບໂອນ (BOOT);
2. ກໍ່ສ້າງ, ດຳເນີນງານ, ເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະມອບໂອນ (BOOT);
3. ກໍ່ສ້າງ, ມອບໂອນ ແລະ ພົວພັນ ດ້ານການເງິນ (BTF);
4. ລັດດຳເນີນ ການເອງ ໂດຍໃຫ້ບໍລິສັດໄຟຟ້າ ຂອງລັດ ເປັນຕົວແທນ;
5. ການລົງທຶນດ້ວຍຮູບການອື່ນ

ມາດຕາ 11 : ການສຳປະທານວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ.

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ຫາກມີຈຸດປະສົງຢາກດຳເນີນ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າກ່ຽວກັບການຜະລິດ, ການລົງ, ການຈຳໜ່າຍ, ການລົງອອກ, ແລະ ການນຳເຂົ້າ ຫລື ພັດທະນາໄຟຟ້າ ຕ້ອງຂໍສຳປະທານນຳລັດ ຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ແລະ ຂໍອະນຸຍາດ ສ້າງຕັ້ງຂັ້ນທະບຽນ ວິສາຫະກິດ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທຸລະກິດ.

ມາດຕາ 12 : ຂັ້ນຕອນຂອງການຂໍສຳປະທານ.

ການຂໍສຳປະທານວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ປະກອບດ້ວຍວຽກສຶກສາ, ການຕີລາຄາໂຄງການ, ການສຳຫຼວດຂໍ້ມູນເບື້ອງຕົ້ນ, ການສະເໜີຂໍລົງທຶນ, ການພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຂໍລົງທຶນ, ການເຊັນບົດບັນທຶກຄວາມ

ເຂົ້າໃຈ, ການສຳຫຼວດ, ການສ້າງບົດວິພາກ ເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ, ບົດປະເມີນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ການພິຈາລະນາອະນຸມັດ ສຳປະທານ ແລະ ວຽກງານອື່ນໆ ຊຶ່ງກະຊວງອຸດສາຫະກຳ-ທັດຖະກຳ ເປັນຜູ້ກຳນົດຂັ້ນຕອນລະອຽດ.

ລັດຖະບານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ຈະເຂົ້າຮ່ວມທຶນໃນເມື່ອມີການ ສຳປະທານວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ:

ມາດຕາ 13 : ບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ.

ບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ ປະກອບດ້ວຍເນື້ອໃນດັ່ງນີ້:

1. ປະສິດທິຜົນເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ;
2. ພະລັງງານໄຟຟ້າສູງສຸດທີ່ຈະຜະຜິດໄດ້;
3. ມູນຄ່າຄາດຄະເນຂອງໂຄງການ;
4. ຄາດຄະເນອາຍຸການ ແລະ ຄວາມທົນທານຂອງເຂື່ອນ ຫລື ການຄາດຄະເນອາຍຸການ ແລະ ຄວາມທົນທານຂອງລະບົບໄຟຟ້າອື່ນໆ;
5. ລາຄາໄຟຟ້າທີ່ຄາດຄະເນ;
6. ແຜນການ ແລະ ຂັ້ນຕອນດຳເນີນງານ: ການກໍ່ສ້າງ, ຕິດຕັ້ງ ແລະ ເວລາເລີ່ມສະໜອງພະລັງງານໄຟຟ້າ.

ມາດຕາ 14 : ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ພ້ອມກັນກັບບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ, ຜູ້ລົງທຶນຕ້ອງເຮັດບົດປະເມີນຜົນກະທົບກັບສິ່ງແວດລ້ອມຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍເນື້ອໃນດັ່ງນີ້:

1. ການຄາດຄະເນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນແຕ່ລະກໍລະນີໂດຍ ໃຫ້ສະເໜີວິທີການ, ມາດຕະການແກ້ໄຂ ຫລື ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບອັນບໍ່ດີຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຕໍ່ລະບົບນິເວດວິທະຍາ, ຕໍ່ສັງຄົມ ແລະ ບ່ອນລີ່ຊອນຂອງສັດປ່າ;
2. ປະເມີນຜົນເສຍຫາຍ ແລະ ການຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການໄຟຟ້າໄປທຳການຜະລິດຢູ່ບ່ອນອື່ນ;
3. ວິທີການຈຳກັດຜົນກະທົບຂອງບໍລິມາດນ້ຳຢູ່ລຸ່ມອ່າງຂອງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ພະລັງນ້ຳ ອັນເປັນຕົ້ນເຫດໂດຍກົງຂອງການເພີ່ມໄພນ້ຳຖ້ວມໃນລະດູຝົນດ້ວຍການຊຸດຄອງເຫມືອງ ເພື່ອຫັນນ້ຳໄປບ່ອນອື່ນທາກມີຄວາມຈຳເປັນ ຫລື ດ້ວຍວິທີອື່ນ;
4. ການຄິດໄລ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເຂົ້າໃນການປົວແປງ ທີ່ໄດ້ບົງໄວ້ໃນຂໍ້ 1, 2 ແລະ 3 ຂອງມາດຕານີ້ ຕ້ອງໄລ່ເຂົ້າໃນຂອງຕົ້ນທຶນຂອງໂຄງການ.

ມາດຕາ 15: ເງື່ອນໄຂຂອງຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ສຳປະທານ.

ຜູ້ຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ສຳປະທານຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂດັ່ງນີ້:

1. ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ຄວາມສາມາດທາງດ້ານເຕັກນິກ;

2. ມີປະຫວັດໃນການດຳເນີນທຸລະກິດດີ ແລະ ໜ້າເຊື່ອຖື;

3. ໂຄງການມີປະສິດທິຜົນ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ;

4. ການສຳປະທານ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບແຜນພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ແລະ ບໍ່ມີຜົນກະທົບຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ເມື່ອຜູ້ຂໍສຳປະທານ ຫາກມີເງື່ອນໄຂຄົບຖ້ວນແລ້ວ ລັດຖະບານກໍຈະພິຈາລະນາ ການໃຫ້ອະນຸຍາດສຳປະທານ.

ມາດຕາ 16 : ກຳນົດເວລາສຳປະທານ.

ກຳນົດເວລາສຳປະທານສູງສຸດບໍ່ໃຫ້ເກີນ ສາມສິບປີ ລວມທາງໄລຍະການກໍ່ສ້າງ ຊຶ່ງນັບແຕ່ມີໄດ້ຮັບອະນຸຍາດສຳປະທານເປັນຕົ້ນໄປ. ພາຍຫລັງກຳນົດເວລາສຳປະທານສິ້ນສຸດແລ້ວຜູ້ໄດ້ຮັບສຳປະທານຕ້ອງໂອນວິສາຫະກິດທັງໝົດ ໃຫ້ລັດຖະບານ ໃນສະພາບດີ, ໃຊ້ງານໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີການທົດແທນຄືນແຕ່ຢ່າງໃດ.

ການສຳປະທານ ອາດຈະຕໍ່ອາຍຸໄດ້ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເກີນ ສິບປີ ຕາມການຕົກລົງ ຂອງລັດຖະບານ. ການຂໍຕໍ່ອາຍຸສຳປະທານ ຕ້ອງສະເໜີ ຫ້າປີ ກ່ອນອາຍຸສຳປະທານຈະສິ້ນສຸດລົງ.

ມາດຕາ 17 : ສິດຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບສຳປະທານ.

ຜູ້ໄດ້ຮັບສຳປະທານວິສາຫະກິດໄຟຟ້າມີສິດດັ່ງນີ້:

1. ເຊົ່າທີ່ດິນ ທີ່ຈຳເປັນໃນການດຳເນີນ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ແຕ່ຊັບພະຍາກອນອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອທີ່ດິນເຊົ່ານັ້ນ ກ່ອນຈະນຳໃຊ້ໄດ້ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກ ລັດຖະບານ;

2. ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການສຳປະທານ;

3. ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຕາມກົດໝາຍ;

4. ໄດ້ຮັບການແນະນຳຈາກ ລັດຖະບານ ທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ກ່ຽວກັບໄຟຟ້າ;

5. ສະເໜີຂໍຕໍ່ອາຍຸການສຳປະທານ;

6. ໂອນ ຫລື ສືບທອດວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ຕາມການເຫັນດີຂອງລັດຖະບານ.

ມາດຕາ 18 : ພັນທະຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບສຳປະທານ.

ຜູ້ໄດ້ຮັບສຳປະທານວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ມີພັນທະຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ດຳເນີນວິສາຫະກິດ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂ ຂອງການສຳປະທານ;

2. ວາງເງິນຄຳປະກັນ ຢູ່ທີ່ທະນາຄານຂອງລັດ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ;

3. ນຳເງິນທຶນ ຈົດທະບຽນ ເປັນເງິນຕາຕ່າງປະເທດເຂົ້າມາ ສປປ ລາວ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ຕາມສັນຍາ ສຳຫຼັບການລົງທຶນ ຂອງຕ່າງປະເທດ;

4. ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ;

5. ຖືບັນຊີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນກົດໝາຍການບັນຊີວິສາຫະກິດ;

6. ເສັຍພາສີອາກອນ ແລະ ພັນທະອື່ນໆ ໃຫ້ທັນເວລາ ແລະ ຄົບຖ້ວນຕາມລະບຽບກົດໝາຍ;

7. ຈ່າຍເສັຍຫາຍ ໃນກໍລະນີຫາກໄດ້ກໍຄວາມເສັຍຫາຍ ແກ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຊີວິດ ແລະ ຊັບສິນຂອງ ປະຊາຊົນ ຫລື ຫາກມີການຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນ;
8. ຝຶກອົບຮົມ ແລະ ກໍ່ສ້າງດ້ານວິຊາການ ແລະ ຮັບປະກັນ ດ້ານສະຫວັດດີການ ຕໍ່ຜູ້ອອກແຮງງານ ລາວ;
9. ບັນທຶກ ແລະ ລາຍງານຜົນ ຂອງການສຳປະທານ ຕາມກຳນົດເວລາ ລວມທັງການໃຊ້ຈ່າຍໃນ ໂຄງການຕ່າງໆ ຢ່າງລະອຽດ;
10. ບົວລະບັດຮັກສາ, ສ້ອມແປງເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນໄຟຟ້າໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບດີ ຕາມຫລັກ ການເຕີ້ກນິກໄຟຟ້າ;
11. ປະຕິບັດກົດໝາຍແຮງງານ ແລະ ກົດໝາຍອື່ນໆຂອງ ສປປ ລາວ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ;
12. ມອບໂຄງການ ພ້ອມດ້ວຍບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕີ້ກນິກ ແລະ ເອກະສານອື່ນໆ ຂອງໂຄງ ການໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານລາວ ໂດຍບໍ່ມີການທອດແທນຄືນ ໃນກໍລະນີຜູ້ສຳປະທານຫາກບໍ່ສືບຕໍ່ດຳເນີນ ວິສາ ຫະກິດໄຟຟ້າ;
13. ກ່ອນຈະມອບໂອນ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ໃຫ້ລັດຖະບານ, ຜູ້ດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າຕ້ອງຊຳ ລະຫນ້ສິນຂອງຕົນໃຫ້ໝົດເສັຍກ່ອນ.

ມາດຕາ 19 : ການສິ້ນສຸດການສຳປະທານ.

ການສຳປະທານຈະສິ້ນສຸດລົງໃນກໍລະນີດັ່ງນີ້:

1. ໝົດກຳນົດເວລາການສຳປະທານ;
2. ຍຸດເຊົາການສຳປະທານກ່ອນກຳນົດເວລາໂດຍສະໝັກໃຈຕາມຄຳເຫັນດີຂອງລັດຖະບານ;
3. ຖືກຖອນສິດສຳປະທານ ຍ້ອນມີການລະເມີດ ລະບຽບກົດໝາຍຢ່າງໜັກໜ່ວງ;
4. ໂອນວິສາຫະກິດໃຫ້ຜູ້ອື່ນຕາມການເຫັນດີຂອງລັດຖະບານ.

ມາດຕາ 20 : ການຍົກເວັ້ນການຂໍສຳປະທານ.

ການຍົກເວັ້ນການຂໍສຳປະທານມີ ດັ່ງນີ້:

1. ການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນຂະໜາດນ້ອຍ ຊຶ່ງມີກຳລັງຕິດຕັ້ງຕໍ່ກ່ວາ ສອງພັນ ກິໂລວັດ ແລະ ມີຜົນກະທົບ ເບົາບາງຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ;
2. ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການຕິດຕັ້ງເຄື່ອງຈັກຜະລິດໄຟຟ້າ ດ້ວຍລະບົບຄວາມຮ້ອນຕໍ່ກ່ວາ ຫ້າຮ້ອຍ ກິໂລວັດ. ການດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ຕ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບແຜນແມ່ບົດແຫ່ງຊາດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ.

ໝວດທີ IV

ການຕິດຕັ້ງ ແລະ ການກຳນົດມາດຕະຖານເຄື່ອງອຸປະກອນໄຟຟ້າ

ມາດຕາ 21 : ການຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າ.

ການຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າ ແມ່ນການກໍ່ສ້າງ, ຕິດຕັ້ງ, ຂະຫຍາຍ ແລະ ສ້ອມແປງລະບົບໄຟຟ້າ ແນໃສ່ຮັບໃຊ້ການຜະລິດ, ການບໍລິການ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນດ້ວຍການນຳໃຊ້ ອຸປະກອນໄຟຟ້າ ຢ່າງເປັນລະບົບຄົບຊຸດ.

ມາດຕາ 22 : ການອະນຸຍາດດຳເນີນວິສາຫະກິດຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າ.

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງທີ່ມີຈຸດປະສົງຢາກດຳເນີນວິສາຫະກິດກ່ຽວກັບ ການຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄຳເຫັນດີ ຈາກຂະແໜງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ, ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຂຶ້ນທະບຽນ ນຳຂະແໜງການຄ້າ ແລະ ຈົດທະບຽນອາກອນ ນຳຂະແໜງການເງິນ.

ມາດຕາ 23 : ການກຳນົດມາດຕະຖານເຄື່ອງອຸປະກອນໄຟຟ້າ.

ເພື່ອໃຫ້ເຄື່ອງມືໄຟຟ້າ, ອຸປະກອນໄຟຟ້າ, ສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ ແລະ ເຄື່ອງຮັບໄຟຟ້າໄດ້ມາດຕະຖານ, ຮັບປະກັນ ຄວາມປອດໄພ, ປະຫຍັດ ແລະ ເປັນລະບົບດຽວກັນໃນທົ່ວປະເທດ, ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ ເປັນຜູ້ກຳນົດ, ອະນຸມັດ, ກວດກາ ແລະ ກວດການຄຸນນະພາບເຄື່ອງໄຟຟ້າ ທຸກຊະນິດທີ່ຜະລິດ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ.

ໝວດທີV ການຜະລິດໄຟຟ້າ

ມາດຕາ 24 : ການຜະລິດໄຟຟ້າ.

ການຜະລິດໄຟຟ້າ ແມ່ນລະບົບການຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ ຈາກໜ່ວຍປັ່ນໄຟຟ້າ ດ້ວຍພະລັງນ້ຳ, ພະລັງລົມ, ພະລັງຄວາມຮ້ອນ, ອາຍຊີວະພາບ ຫລື ດ້ວຍພະລັງງານອື່ນໆ.

ມາດຕາ 25 : ເງື່ອນໄຂຂອງການຜະລິດໄຟຟ້າ.

ການຜະລິດໄຟຟ້າຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂດັ່ງນີ້:

- ນຳໃຊ້ອຸປະກອນທັນສະໄໝ;
- ມີອຸປະກອນຈຳກັດການກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ;
- ໄດ້ມາດຕະຖານ ແລະ ຄຸນນະພາບທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນລະບຽບການສະເພາະ;
- ປະຕິບັດເງື່ອນໄຂອື່ນໆ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນໃນການຜະລິດໄຟຟ້າ.

ໝວດທີVI ການສົ່ງໄຟຟ້າ

ມາດຕາ 26 : ການສົ່ງໄພຟ້າ.

ການສົ່ງໄພຟ້າ ແມ່ນລະບົບສົ່ງ ຫລື ລະບົບລຳລຽງໄພຟ້າ ຈາກແຫຼ່ງຜະລິດໄພຟ້າ ໄປສະຖານີແຈກ
ໄພຟ້າ, ຫາຕົວເມືອງທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ ຫລື ໄປຕ່າງປະເທດ.

ມາດຕາ 27 : ການຕິດຕັ້ງກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງໄພຟ້າ.

ການຕິດຕັ້ງກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງໄພຟ້າ ຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ ແລະ ຈຳກັດຜົນເສັຍຫາຍຕໍ່ທຳມະ
ຊາດ ແລະ ຊັບສິນຂອງປະຊາຊົນ.

ພົນລະເມືອງທຸກຄົນ ມີພັນທະປະກອບສ່ວນໃນການຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ, ປົກປັກຮັກສາເສົາ
ໄພຟ້າ, ສາຍສົ່ງໄພຟ້າ ແລະ ອຸປະກອນອື່ນໆ ໃນຂອບເຂດທີ່ຕົນອາໄສຢູ່.

ມາດຕາ 28 : ການສົ່ງໄພຟ້າ ຜ່ານລະບົບ.

ການສົ່ງໄພຟ້າຜ່ານລະບົບ ແມ່ນການສົ່ງໄພຟ້າ ຜ່ານລະບົບສາຍສົ່ງໄພຟ້າ ຂອງພາກສ່ວນອື່ນ.

ເຈົ້າຂອງລະບົບສາຍສົ່ງໄພຟ້າ ທີ່ຖືກຮ້ອງຂໍໃຫ້ສົ່ງໄພຟ້າ ຜ່ານລະບົບສາຍສົ່ງໄພຟ້າ ຂອງຕົນນັ້ນ ບໍ່
ມີສິດປະຕິເສດເວັ້ນເສັຍ ແຕ່ການສົ່ງຜ່ານລະບົບສາຍສົ່ງນັ້ນ ຫາກບໍ່ຮັບປະກັນ ທາງດ້ານເຕັກນິກ. ຜູ້ທີ່ໄດ້
ນຳໃຊ້ລະບົບສາຍສົ່ງຂອງຜູ້ອື່ນຕ້ອງໄດ້ເສັຍຄ່າບໍລິການ.

ມາດຕາ 29 : ລະບົບສາຍສົ່ງໄພຟ້າແຫ່ງຊາດ.

ລະບົບສາຍສົ່ງໄພຟ້າແຫ່ງຊາດ ແມ່ນລະບົບສາຍສົ່ງໄພຟ້າແຫ່ງສູງ ຂອງລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ
ລາວ ທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ ຈາກພາກສ່ວນໜຶ່ງ ກັບພາກສ່ວນອື່ນໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ເຊື່ອມຕໍ່ກັບ ລະບົບສາຍສົ່ງ
ຂອງຕ່າງປະເທດ ເພື່ອຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງການຜະລິດ, ການສົ່ງ ແລະ ການຈຳໜ່າຍໄພຟ້າລວມທັງ
ການປົກປັກຮັກສາສົ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊັບສິນຂອງປະຊາຊົນ.

ທຸກແຫຼ່ງການຜະລິດໄພຟ້າ ຕ້ອງສົ່ງໄພຟ້າເຂົ້າລະບົບສາຍໄພຟ້າ ແຫ່ງຊາດ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ການຈຳ
ໜ່າຍໄພຟ້າ ໃນຂອບເຂດບໍລິເວນ ທີ່ຕັ້ງຂອງໂຮງງານຜະລິດໄພຟ້າ, ການຜະລິດໄພຟ້າຂະໜາດນ້ອຍ ຫລື
ບ່ອນທີ່ບໍ່ທັນມີ ລະບົບສາຍສົ່ງແຫ່ງຊາດ.

ໝວດທີ VII
ການຈຳໜ່າຍໄພຟ້າ

ມາດຕາ 30 : ການຈຳໜ່າຍໄພຟ້າ.

ການຈຳໜ່າຍໄພຟ້າ ແມ່ນການແຈກຢາຍໄພຟ້າ ຈາກລະບົບສາຍສົ່ງ ຫລື ຈາກເຄື່ອງຜະລິດໄພຟ້າ
ໄປຫາຈຸດໃຊ້ໄພຟ້າ ປະເພດຕ່າງໆ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ຕາຂາຍແຈກຢາຍໄພຟ້າ ໂດຍໃຊ້ລະບົບແຮງສູງ ແຮງກາງ
ຫລື ແຮງຕ່ຳ.

ມາດຕາ 31 : ຫລັກການ ການຈຳໜ່າຍໄພຟ້າ.

ການຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າຕ້ອງດຳເນີນບົນພື້ນຖານຫລັກການ ດັ່ງນີ້:

1. ຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເປັນປົກກະຕິ;
2. ຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ພຽງພໍ ແລະ ປະຫຍັດ;
3. ຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າຢ່າງປອດໄພ;
4. ຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າເພື່ອຮັບປະກັນການພັດທະນາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ.

ມາດຕາ 32 : ການກຳນົດລາຄາໄຟຟ້າ.

ການກຳນົດລາຄາ ໄຟຟ້າຕ້ອງອີງໃສ່ສະພາບ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃນແຕ່ລະໄລຍະ ລາຄາໄຟຟ້າແບ່ງອອກເປັນປະເພດຕ່າງໆດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ລາຄາຂາຍເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກ ແລະ ນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ;
 2. ລາຄາຂາຍ ພາຍໃນປະເທດເພື່ອຮັບໃຊ້ການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ກະສິກຳ;
 3. ລາຄາຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ຢູ່ຊົນນະບົດ ຫ່າງໄກສອກຫລີກ;
 4. ລາຄາຊົມໃຊ້ເຂົ້າໃນການຂະແໜງການບໍລິການອື່ນໆ;
- ລັດຖະບານເປັນຜູ້ຕົກລົງອະນຸມັດ ລາຄາໄຟຟ້າແຕ່ລະປະເພດ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

ມາດຕາ 33 : ສິດ ແລະ ພັນທະ ຂອງຜູ້ຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າ.

ຜູ້ຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າ ມີສິດຕິນຳ ດັ່ງນີ້:

1. ເກັບຄ່າໄຟຟ້າ ຈາກການຈຳໜ່າຍ ແລະ ບໍລິການ;
2. ຕັກເຕືອນຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ທີ່ລະເມີດລະບຽບການ;
3. ງົດການຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າ ໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ລະເມີດລະບຽບການຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ;
4. ວາງມາດຕະການຮັກສາຄວາມປອດໄພຂອງສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມກ່ຽວກັບການຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າ;
5. ກວດກາການຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ.

ຜູ້ຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າ ມີພັນທະຕິນຳ ດັ່ງນີ້:

1. ສະໜອງໄຟຟ້າໃຫ້ຜູ້ຮ້ອງຂໍ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ເປັນປົກກະຕິ;
2. ແຈ້ງລ່ວງໜ້າ ໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ຊາບກ່ອນຈະຕັດໄຟຟ້າແຕ່ລະເທື່ອ;
3. ແນະນຳລະບຽບຫລັກການກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ໄຟຟ້າ;
4. ບໍລິການຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ທັນເວລາ;
5. ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ ແລະ ສະຫວັດດີການ ຂອງພະນັກງານໄຟຟ້າ, ຄວາມປອດໄພ ຂອງສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ;
6. ເສັຍຄ່າພາສີ ອາກອນ ແລະ ຄ່າທຳນຽມຕ່າງໆ ໃຫ້ລັດຕາມລະບຽບກົດໝາຍ;

7. ຈ່າຍຄ່າເສັຍຫາຍໃນກໍລະນີໄຟຟ້າໄດ້ທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມ, ຊີວິດ ຫລື ຊັບສິນຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ຂອງສາທາລະນະ.

ມາດຕາ 34 : ສິດ ແລະ ພັນທະ ຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ.

ຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ມີສິດຕິນຕໍ່ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ;
2. ໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ໄຟຟ້າ;
3. ໄດ້ຮັບຄວາມປອດໄພໃນການນຳໃຊ້ໄຟຟ້າ;
4. ໄດ້ຮັບການບໍລິການໃນການຕິດຕັ້ງ ແລະ ສ້ອມແປງໄຟຟ້າ ໃນເຮືອນຂອງຕົນ;
5. ສະເໜີໃຫ້ກວດກາການຄິດໄລ່ລາຄາໄຟຟ້າທີ່ຕົນເຫັນວ່າບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ຜູ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າມີ ພັນທະຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ເສັຍຄ່າໄຟຟ້າ ແລະ ຄ່າບໍລິການທີ່ຕົນຊົມໃຊ້;
2. ປະຕິບັດລະບຽບການ ແລະ ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ;
3. ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃນການຕິດຕັ້ງ, ສ້ອມແປງ, ກວດກາ ແລະ ຈົດຕົວເລກຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ;
4. ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມກ່ຽວກັບການຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ;
5. ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄຟຟ້າຊາບໂດຍດ່ວນໃນກໍລະນີທີ່ພົບເຫັນປະກົດການຜິດປົກກະຕິກ່ຽວກັບໄຟຟ້າ.

ໝວດທີ VIII

ການສົ່ງໄຟຟ້າອອກ ແລະ ການນຳໄຟຟ້າເຂົ້າ.

ມາດຕາ 35 : ການສົ່ງໄຟຟ້າອອກ.

ລັດຖະບານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ສົ່ງເສີມການພັດທະນາໄຟຟ້າ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກໄປຕ່າງປະເທດ. ໂດຍມີການຮັບປະກັນໃຫ້ມີໄຟຟ້າພຽງພໍສຳລັບການຂະຫຍາຍອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 36 : ການນຳໄຟຟ້າເຂົ້າ.

ການນຳໄຟຟ້າ ຈາກຕ່າງປະເທດເຂົ້າມາ ສປປ ລາວ ຈະປະຕິບັດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອ ຫາກມີຄວາມຈຳເປັນໃນການພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງປະເທດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຕາມການຕົກລົງຂອງລັດຖະບານ.

ມາດຕາ 37 : ການສົ່ງໄຟຟ້າຜ່ານ ສປປ ລາວ.

ການສົ່ງໄຟຟ້າຜ່ານ ສປປ ລາວ ແມ່ນການສົ່ງໄຟຟ້າຈາກປະເທດໜຶ່ງ ຜ່ານດິນແດນ ສປປ ລາວ ໄປ ຫາປະເທດອື່ນໆ ຕາມການຕົກລົງຂອງ ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ການສົ່ງໄຟຟ້າຜ່ານ ສປປ ລາວ ຕ້ອງ ສົ່ງຜ່ານລະບົບສາຍສົ່ງໄຟຟ້າແຫ່ງຊາດຂອງລາວໂດຍເສັ້ນຄ່າບໍລິການເວັ້ນເສັ້ນແຕ່ ລະບົບສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ ແຫ່ງຊາດຂອງ ສປປ ລາວ ຫາກບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້. ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວລັດຖະບານ ຈະອະນຸຍາດ ເປັນການຊົ່ວຄາວໃຫ້ຜູ້ສົ່ງຜ່ານ ສ້າງລະບົບສາຍສົ່ງເອົາເອງ ແຕ່ ຕ້ອງຢູ່ໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ ຂອງອົງການກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງ ສປປ ລາວ.

ການສ້າງລະບົບສາຍສົ່ງຜ່ານ ສປປ ລາວ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂ ດັ່ງນີ້:

1. ຈຳກັດການກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຈຳກັດຄວາມເສັຍຫາຍຂອງປະຊາຊົນ;
2. ຈ່າຍຄ່າຜ່ານດິນແດນຂອງລາວ ແລະ ຄ່າບໍລິການອື່ນໆພ້ອມທັງທົດແທນຄ່າເສັຍຫາຍທັງໝົດ ທີ່ເກີດຈາກການກໍ່ສ້າງລະບົບສາຍສົ່ງດັ່ງກ່າວ;
3. ອະນຸຍາດໃຫ້ ສປປ ລາວ ນຳໃຊ້ລະບົບສາຍສົ່ງດັ່ງກ່າວ ຖ້າຫາກມີຄວາມຕ້ອງການ.

ໝວດທີ X

ການພັດທະນາໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ

ມາດຕາ 38 : ໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ.

ໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ ແມ່ນລະບົບໄຟຟ້າທີ່ຕັ້ງຈາກລະບົບໄຟຟ້າລວມ ຫລື ເປັນລະບົບໄຟຟ້າ ສະເພາະຕ່າງຫາກ ຂອງເຂດໃດເຂດໜຶ່ງ ທີ່ຜະລິດໄຟຟ້າ ດ້ວຍພະລັງນໍ້າຂະໜາດນ້ອຍ, ດ້ວຍເຄື່ອງຈັກ ທີ່ແລ່ນດ້ວຍນໍ້າມັນ, ດ້ວຍພະລັງແສງແດດ, ດ້ວຍພະລັງລົມ ຫລື ພະລັງອື່ນໆ.

ລັດສົ່ງເສີມ ການພັດທະນາໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການຜະລິດສິນຄ້າ ແລະ ຊີ ວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ.

ມາດຕາ 39 : ການອະນຸມັດສ້າງຕັ້ງວິສາຫະກິດໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ.

ພະແນກ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ເປັນຜູ້ດຳເນີນການສຳ ຫຼວດເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບແຫຼ່ງວັດຖຸພະລັງໄຟຟ້າຂະໜາດນ້ອຍຊຶ່ງຄວາມແຮງແຕ່ ໜຶ່ງຮ້ອຍ ເຖິງ ສອງພັນ ກິໂລວັດ ເພື່ອຂຶ້ນແຜນກໍ່ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາໄຟຟ້າ ທ້ອງຖິ່ນໃນຂອບເຂດການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ.

ເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າຄອງກຳແພງນະຄອນ ຫລື ຫົວໜ້າເຂດພິເສດ ເປັນຜູ້ອະນຸມັດຄຳຮ້ອງຂໍສ້າງຕັ້ງໄຟ ຟ້າ ທ້ອງຖິ່ນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ຕາມຄຳເຫັນດີທາງດ້ານເຕັກນິກ ຂອງກະຊວງອຸດສາຫະ ກຳ-ຫັດຖະກຳ.

ທ້ອງການອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳກຳ ເມືອງ ເປັນຜູ້ດຳເນີນການສຳຫຼວດເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບແຫຼ່ງ ພະລັງໄຟຟ້າ ຂະໜາດນ້ອຍ ຊຶ່ງມີຄວາມແຮງຕໍ່ກວ່າ ຮ້ອຍ ກິໂລວັດ ລົງມາ ເພື່ອຂຶ້ນແຜນກໍ່ສ້າງ ແລະ ພັດ ທະນາໄຟຟ້າໃນຂອບເຂດການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ. ເຈົ້າເມືອງ ເປັນຜູ້ອະນຸມັດຄຳຮ້ອງຂໍສ້າງຕັ້ງ ໄຟຟ້າຊົນນະ ບົດ ຕາມຄຳເຫັນດີ ທາງດ້ານເຕັກນິກ ຂອງພະແນກອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື

ເຂດພິເສດ.

ມາດຕາ 40 : ການກໍ່ສ້າງໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ.

ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດອາດຈະດຳເນີນດ້ວຍຮູບການດັ່ງນີ້:

1. ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ, ເຂດພິເສດ ແລະ ເມືອງ ດຳເນີນການກໍ່ສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງເອງ;
2. ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳເປັນຜູ້ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງແລ້ວມອບໃຫ້ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ, ເຂດພິເສດ ຫລື ເມືອງ;
3. ເອກະຊົນ ຫລື ພາກສ່ວນອື່ນໆ ເປັນຜູ້ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງແລ້ວມອບໃຫ້ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ, ເຂດພິເສດ ຫລື ເມືອງເປັນຜູ້ຊົມຄອງເອົາເອງ.

ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ ແລະ ກະຊວງອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມີສິດຊີ້ນຳ ແລະ ແນະນຳດ້ານວິຊາການ ກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງ, ຕິດຕັ້ງ ການປົກປັກຮັກສາລິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການດຳເນີນງານໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ.

ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ, ເຂດພິເສດ ແລະ ເມືອງ ມີໜ້າທີ່ລາຍງານຕາມຂັ້ນຕອນທຸກການກໍ່ສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດໃຫ້ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳຊາບ.

ມາດຕາ 41 : ກອງທຶນພັດທະນາໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ.

ລັດສ້າງກອງທຶນຂຶ້ນ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນເຂົ້າໃນການດຳເນີນງານ ການກໍ່ສ້າງ, ການຕິດຕັ້ງ ແລະ ການພັດທະນາໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ.

ກອງທຶນພັດທະນາໄຟຟ້າທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ ມາຈາກແຫຼ່ງທຶນ ດັ່ງນີ້:

1. ງົບປະມານແຫ່ງລັດ;
2. ລັດ ກັບ ປະຊາຊົນ;
3. ພາກສ່ວນວິສາຫະກິດອື່ນໆ;
4. ປະຊາຊົນ;
5. ການຊ່ວຍເຫຼືອພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ.

ນອກຈາກນີ້. ລັດອາດຈະມີນະໂຍບາຍຍົກເວັ້ນ ຫລື ຫຼຸດຜ່ອນພາສີອາກອນ, ໃຫ້ສິນເຊື່ອ ກ່ຽວກັບການນຳເຂົ້າ ພາຫະນະອຸປະກອນ, ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການດຳເນີນງານໄຟຟ້າ ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນນະບົດ.

ໝວດທີ X

ອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ.

ມາດຕາ 42 : ອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ.

ອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າປະກອບມີ ດັ່ງນີ້:

1. ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ;

2. ພະແນກ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ;
3. ຫ້ອງການ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳເມືອງ;
4. ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ.

ມາດຕາ 43 : ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງ ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ.

ໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຜັນຂະຫຍາຍແຜນຍຸດທະສາດກ່ຽວກັບການພັດທະນາ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ;
2. ສຳຫຼວດເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ຂຶ້ນສະຖິຕິກ່ຽວກັບແຫຼ່ງວັດຖຸພະລັງໄຟຟ້າໃນທົ່ວປະເທດ;
3. ຂຶ້ນແຜນ ແມ່ນ ບົດກ່ຽວກັບ ການພັດທະນາ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າລວມທັງການສ້າງແຜນໄລຍະສັ້ນ, ໄລຍະກາງ ແລະ ໄລຍະຍາວ ໃນການພັດທະນາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາ ສິ່ງແວດລ້ອມ;
4. ວາງຂໍ້ກຳນົດກ່ຽວກັບການຜະລິດ ແລະ ການພັດທະນາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ;
5. ປົກປັກຮັກສາແຫຼ່ງວັດຖຸພະລັງໄຟຟ້າ;
6. ຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ປະກອບຄຳເຫັນ ທາງດ້ານເຕັກນິກ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນໃສ່ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ;
7. ຄົ້ນຄ້ວາ ລາຄາໄຟຟ້າ ເພື່ອສະເໜີ ໃຫ້ລັດຖະບານຕົກລົງອະນຸມັດ;
8. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນອື່ນ ແລະ ຫ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ;
9. ຮ່ວມມືກັບສາກົນ ແລະ ຊອກແຫຼ່ງທຶນເພື່ອພັດທະນາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ;
10. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 44 : ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພະແນກ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ.

ໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າພະແນກອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຜັນຂະຫຍາຍແຜນແມ່ບົດຂອງ ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ ກ່ຽວກັບພັດທະນາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ;
2. ສຳຫຼວດ, ເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ຂຶ້ນສະຖິຕິ ແລະ ປົກປັກຮັກສາ ແຫຼ່ງວັດຖຸພະລັງໄຟຟ້າ;
3. ຄົ້ນຄ້ວາປະກອບຄຳເຫັນ ກ່ຽວກັບການຂໍສ້າງຕັ້ງໂຮງງານຜະລິດໄຟຟ້າ ຂະໜາດນ້ອຍ ແຕ່ສອງພັນ ກິໂລວັດ ລົງມາ ຫາ ໜຶ່ງຮ້ອຍ ກິໂລວັດ ເພື່ອນຳສະເໜີໃຫ້ ເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າຄອງກຳແພງນະຄອນ ຫລື ຫົວໜ້າເຂດພິເສດອະນຸມັດ;

4. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນອື່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ທາງດ້ານການຜະລິດ, ການສົ່ງ, ການຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າ ແລະ ມາດຕະຖານອຸປະກອນໄຟຟ້າ ທີ່ຜະລິດຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ;

5. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ຕາມການມອບໝາຍຂອງກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ.

ມາດຕາ 45 : ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຫ້ອງການ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳເມືອງ.

ໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ຫ້ອງການ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳເມືອງ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ, ໂຄງການ, ຂໍ້ກຳນົດກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ແນະນຳຂອງພະແນກ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ ກ່ຽວກັບວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ;
2. ຄົ້ນຄວ້າປະກອບຄຳເຫັນ ກ່ຽວກັບ ການຂໍສ້າງຕັ້ງໂຮງງານ ຫລື ຈັກໄຟຟ້າ ຂະໜາດນ້ອຍຕໍ່າກວ່າ ຮ້ອຍ ກິໂລວັດ ລົງມາ ເພື່ອສະເໜີໃຫ້ເຈົ້າເມືອງອະນຸມັດ;
3. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ໃນຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
4. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ຕາມການມອບໝາຍຂອງພະແນກ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ.

ມາດຕາ 46 : ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ.

ໃນການຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຕິດຕາມກວດກາການດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ຂະໜາດນ້ອຍໃນຂອບເຂດບ້ານຂອງຕົນ;
2. ສະເໜີ ແລະ ລາຍງານຕໍ່ການຈັດຕັ້ງກ່ຽວກັບ ການດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ທີ່ແຕະຕ້ອງເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນ, ຮີດຄອງປະເພນີອັນດີງາມ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍ;
3. ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ພາກສ່ວນ ທີ່ດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ໃນຂອບເຂດບ້ານຂອງຕົນ;
4. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນດຳເນີນທຸລະກິດໄຟຟ້າ ໃນການປົກປັກຮັກສາຄວາມສະຫງົບພາຍໃນຂອບເຂດບ້ານຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 47 : ການກວດກາ.

ການກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າແມ່ນການກວດກາການດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າມີປະສິດທິຜົນ, ຮັບປະກັນດ້ານເຕັກນິກ, ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ວິສາ

ຫະກິດໄຟຟ້າ ດຳເນີນໄປຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 48 : ເນື້ອໃນຂອງການກວດກາ.

ການກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ມີເນື້ອໃນດັ່ງນີ້:

1. ການປະຕິບັດງານຕາມຂັ້ນຕອນຂອງການດຳເນີນ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ;
2. ການປະຕິບັດງານຕາມກຳນົດເວລາ;
3. ການປະຕິບັດບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ;
4. ການປະຕິບັດແຜນການທີ່ໄດ້ວາງອອກ;
5. ການປະຕິບັດມາດຕະການຄວາມປອດໄພ ທາງດ້ານວິຊາການ;
6. ມາດຕະຖານອຸປະກອນໄຟຟ້າ;
7. ການກໍ່ສ້າງ, ຕິດຕັ້ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງອຸປະກອນໄຟຟ້າ;
8. ການນຳໃຊ້ມາດຕະການ ຈຳກັດຜົນກະທົບຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມ;
9. ການຈ່າຍຄ່າເສັຍຫາຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຊີວິດ ແລະ ຊັບສິນຂອງປະຊາຊົນ;
10. ກວດກາລະບົບການເງິນ ແລະ ນະໂຍບາຍສະຫວັດດີການ ສັງຄົມ;
- 11 ການປະຕິບັດລະບຽບການອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ.

ມາດຕາ 49 : ຄະນະກຳມະການກວດກາດ້ານເຕັກນິກ.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການກໍ່ສ້າງ, ການຕິດຕັ້ງ, ການດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ຮັບປະກັນ ດ້ານເຕັກນິກ, ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ລັດຖະບານ ອາດຈະຈັດຕັ້ງຄະນະກວດກາດ້ານເຕັກນິກຂຶ້ນ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ ແລະ ກະຊວງ ຫລື ອົງການອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຄະນະກຳມະການກວດກາ ດ້ານເຕັກນິກ ດັ່ງກ່າວຈະຖືກຍຸບເລີກໄປໃນຕົວ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ສຳເລັດຕາມການມອບໝາຍ.

ໝວດທີ XI

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 50 : ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ.

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນ ໃນການດຳເນີນ ວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ຈະໄດ້ຮັບປະການຍ້ອງຍໍ ແລະ ນະໂຍບາຍຕ່າງໆ: ນະໂຍບາຍສິນເຊື່ອ ຫລື ຕໍ່ອາຍຸ ການສຳປະທານ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆ.

ມາດຕາ 51 : ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ.

ຜູ້ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືກປະຕິບັດມາດຕະການຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

- ມາດຕະການສຶກສາອົບຮົມ;
- ມາດຕະການປັບໃໝ;
- ມາດຕະການທາງອາຍາ.

ນອກຈາກນີ້ຜູ້ລະເມີດອາດຈະຖືກປະຕິບັດໂທດເພີ່ມອີກດ້ວຍ: ການງົດການດຳເນີນວິສາຫະກິດ, ການຖອນໃບອະນຸຍາດ, ການຮົບພາຫະນະ ຫລື ອຸປະກອນທີ່ໃຊ້ໃນການກະທຳຜິດ ຫລື ການງົດຈ່າຍໄຟຟ້າ.

ມາດຕາ 52 : ມາດຕະການສຶກສາອົບຮົມ.

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງທີ່ໄດ້ລະເມີດ ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໃນສະຖານເປົາບາງ: ບໍ່ລາຍງານການດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ, ລາຍງານບໍ່ທັນຕາມກຳນົດເວລາ, ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ມາດຕະຖານ ເຕັກນິກ ທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ ຈະຖືກສຶກສາອົບຮົມ.

ມາດຕາ 53 : ມາດຕະການປັບໃໝ.

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງຫາກໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍໄຟຟ້າສະບັບນີ້ ຈະຖືກປັບໃໝ ໜຶ່ງເທົ່າຂອງມູນຄ່າທີ່ເສັຍຫາຍຕົວຈິງ ດ້ວຍການກະທຳຜິດໃດໜຶ່ງ ດັ່ງນີ້:

1. ດຳເນີນວິສາຫະກິດໄຟຟ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
2. ຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
3. ຕໍ່ໄຟຟ້າ ເຂົ້າເຮືອນ ໂດຍບໍ່ຜ່ານໝໍ້ນັບໄຟ;
4. ໃຫ້ຜູ້ອື່ນຕໍ່ໄຟຟ້າ ຈາກເຮືອນຂອງຕົນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
5. ດັດແປງໝໍ້ນັບໄຟ;
6. ບໍ່ປະຕິບັດມາດຕະການຄວາມປອດໄພ;
7. ບໍ່ປະຕິບັດມາດຕະການໃນການຈຳກັດຜົນກະທົບອັນບໍ່ດີຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ;
8. ບໍ່ຈ່າຍຄ່າພັນທະພາສີອາກອນ;
9. ບໍ່ຈ່າຍຄ່າເສັຍຫາຍທີ່ຕົນໄດ້ກໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍ ແກ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຊີວິດ ແລະ ຊັບສິນຂອງປະຊາຊົນ;
10. ບໍ່ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາວິສາຫະກິດໄຟຟ້າ.

ມາດຕາ 54 : ມາດຕະການທາງອາຍາ.

ບຸກຄົນໃດ ຫາກໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຊຶ່ງເປັນການກະທຳຜິດທາງອາຍາ : ລັກຕັດສາຍໄຟຟ້າ, ທຳລາຍອຸປະກອນໄຟຟ້າ, ສວຍໃຊ້ໜ້າທີ່ຕໍ່ແໜ່ງຂອງຕົນເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດແກ່ສ່ວນຕົວ ຈາກກິດຈະການໄຟຟ້າ, ບໍ່ປະຕິບັດມາດຕະການຄວາມປອດໄພ ຊຶ່ງພາໃຫ້ ມີຄົນເສັຍຊີວິດ, ເສັຍສຸຂະພາບ,

ເສຍອົງຄະ ຫລື ກໍຄວາມເສຍຫາຍແກ່ຊັບສິນ ຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ຫລື ຂອງປະຊາຊົນ ຈະຖືກລົງໂທດຕາມ ກົດໝາຍອາຍາ.

ໝວດທີXII ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ.

ມາດຕາ 55 : ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ລັດຖະບານ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 56 : ຜົນສັກສິດ.

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດ ຫລັງຈາກ ເກົ້າສືບວັນ ນັບແຕ່ມີ ປະທານປະເທດ ແຫ່ງສາທາລະນະ ລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດຳລັດປະກາດໃຊ້ເປັນຕົ້ນໄປ.
ສຳລັບບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດສຳປະທານກ່ອນມີ ກົດໝາຍສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດນັ້ນ ແມ່ນມີສິດດຳເນີນວິສາຫະກິດຕໍ່ໄປ. ໃນກໍລະນີທີ່ບົດບັນຍັດຂອງ ກົດໝາຍສະບັບນີ້ທາກແຕະຕ້ອງເຖິງສິດ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນກໍມີສິດສະເໜີຕໍ່ອົງການທີ່ມີໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອພິຈາລະນາແກ້ໄຂພາຍໃນກຳນົດ ຮ້ອຍແປດສິບວັນ ນັບແຕ່ມີກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດເປັນຕົ້ນໄປ. ຂໍ້ກຳນົດ, ບົດບັນຍັດທີ່ຂັດກັບ ກົດ ໝາຍ ສະບັບນີ້ລ້ວມແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 12/ 4/ 1997

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ

ສະຫມານ ວິຍະເກດ